Należność pocztowa opłacona ryczałtem

Rok XI. Warszawa, 15 stycznia 1930 r. Nr. 2 (160).

MASZYNISTA

ORGAN ZWIĄZKU ZAW. MASZYNISTÓW KOLEJOWYCH

PISMO ZAWODOWE, POŚWIĘCONE SPRAWOM MASZYNISTÓW I KOLEJNICTWU

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca. Redakcja i Administracja **Warszawa, Chmielna 9 m. 9, tel.:** 195-28 i 539-00. **Konto czekowe P. K. O.** 3585. Cena pojedyńczego numeru 25 groszy. Członkowie Związku otrzymują czasopismo bezpłatnie. Rękopisów Redakcja nie zwraca. Anonimów nie uwzględnia się. Ceny ogłoszeń na ostatniej stronie.

PERSPEKTYWY.

W przyśpieszonym tempie pracuje Sejm nad preliminarzem budżetowym na okres 1930/31. W miarę, jak postępują prace Komisji budżetowej zarysowują się również i perspektywy spełnienia żądań pracowników państwowych.

Dotychczasowy przebieg wypadków i wygłoszone dotąd poglądy tak ze strony Rządu jak też i ze strony stronnictw sejmowych nie pozwalają bynajmniej na zbyt różowe horoskopy.

Przedewszystkiem nie ma nadziei na to, aby poprawa bytu pracowników państwowych rozpatrzona była obecnie w sposób gruntowny, jako zagadnienie samodzielne, wymagające rewizji od podstaw, zmiany dotychczasowych ustaw uposażeniowych, wyrównania zadawnionych krzywd i usunięcia braków Do takiego traktowania sprawy brak naszym czynnikom ustawodawczym podstawy, gdyż nie ma żadnych w tym kierunku projektów ani obliczeń. Rząd, który obliczenia takie posiada, a w każdym razie mógłby je bez trudu uzyskać, wyraźnie nie ma ochoty do takiego postawienia zagadnienia. Pozostaje zatem, jako perspektywa na przyszłość najbliższą, jedynie prowizoryczne załatwienie kwestji w ramach równowagi budżetowej bez naruszenia zasadniczych myśli i zamierzeń ujawnionych w rządowym projekcie preliminarza budżetowego.

Z tym smutnym faktem będziemy musieli się pogodzić. T. zw. „sprawa pracownicza" jest bowiem naprawdę zagadnieniem trudnem, sięgającem głęboko, aż do podstaw, w samo jądro gospodarki budżetowej i całej polityki ekonomicznej Państwa. Rozwiązanie tego trudnego zagadnienia możliwe jest tylko przy dobrej woli Rządu, który spotkać się musi ponadto z życzliwem stanowiskiem większości sejmowej. Teoretycznie rząd tę dobrą wolę posiadać powinien i posiada ją rzeczywiście (jeśli mamy wierzyć wielokrotnym zapewnieniom ze strony p. Prezesa Rady Ministrów, Ministra Skarbu i poszczególnych Ministrów resortowych), a również i na przeszkody ze strony Sejmu oczekiwać nie należy (jeśli wierzyć uroczystym deklaracjom ze strony wszystkich, niemal bez wyjątku, stronnictw).

Jest to jednak teorja, która, powtarzana bez dobrej wiary od lat wielu jakoś nie może doczekać się urzeczywistnienia i dotąd pozostaje w tej sferze, którą p. Premjer Bartel określa mianem „rzeczywistości urojonej". W istocie rzeczy, mimo deklaracyj rządowych, dotąd nikt na serjo nie pomyślał o zbadaniu tego zagadnienia nikt nie silił się na wypracowanie planu, na przygotowanie projektów. Dotychczas sprawę naszą „zagadywano", topiono w powodzi słów, i niedotrzymywanych obietnic pozatem zaś tu i owdzie łatano najgroźniejsze dziury plasterkami prowizorycznych „wyrównań", procentowych dodatków i t. d.

Nie można oczekiwać ani od Rządu ani od Sejmu, aby w ciągu kilku tygodni odrobili wszystkie zaległości, aby wypracowali to zagadnienie tak, jak na to zasługuje, zwłaszcza, że definitywna regulacja uposażeń pracowniczych wymaga gruntownych zmian w budżecie i rewizji podstawowych założeń dotychczasowej polityki ekonomicznej Państwa i metod gospodarczych przedsiębiorców państwowych. Będziemy musieli zatem pozostać przy dzisiejszych normach prawnych i możemy się spodziewać narazie jedynie tylko następnego prowizorjum w takim lub innym rozmiarze. Od Sejmu oczekiwać możemy conajwyżej rezolucji wzywającej Rząd po raz niewiadomo już który aby przystąpił do prac nad regulacją uposażeń pracowniczych. Podobna rezolucja jest zawsze tylko pobożnem życzeniem z którego sobie nikt nic nie robi. Jest jednak rzeczą pracowników państwowych i ich reprezentacji zawodowej, aby tym razem nie skończyło się na samem pobożnem życzeniu. Sądzimy, iż pracownicy państwowi, oparci w chwili obecnej o jasno sprecyzowane postulaty, uchwalone na kongresie grudniowym, o ile nie złamią solidarności na tymże kongresie zdobytej i umocnionej będą mieli dość siły aby zagadnienie poprawy swego bytu sprowadzić z obłoków teorji na ziemię, aby włączyć tę sprawę do dziedzin rzeczywistości „rzeczywistej" czyli innemi słowy aby zmusić Rząd do opracowania programu regulacji uposażeń i uwzględnienia tej regulacji w przyszłym preliminarzu. Należy przytem pamiętać, że pracy tej nie można odkładać ani na chwilę a temmniej nie można czekać aż do przyszłej jesieni. Program powinien być gotów już teraz, najpóźniej w marcu lub kwietniu tak, aby mógł służyć za

podstawę do układania preliminarza na rok przyszły co, jak wiadomo, odbywa się w ciągu miesięcy letnich. Reprezentacja ogółu pracowniczego wyłoniona na kongresie grudniowym wtedy tylko spełni należycie swoje zadanie i usprawiedliwi swoją egzystencję gdy potrafi przeprowadzić sprawnie i skutecznie akcję w tym kierunku. Siła zorganizowanych mas pracowniczych stoi do dyspozycji tej reprezentacji, chodzi zatem o to tylko aby siły tej użyć należycie i umiejętnie, aby wyzyskać zarówno konjunkturę polityczną jak i zdecydowany nastrój mas. Nie tracimy nadziei, iż reprezentacja podoła temu trudnemu zadaniu.

Wiemy zatem, iż obecnie spodziewać się można jedynie tylko prowizorycznego załatwienia naszych postulatów zasadniczych. Trudno dziś już odpowiedzieć na pytanie, w jakich granicach załatwienie to nastąpi. W chwili obecnej Komisja budżetowa przeprowadza dyskusję nad poszczególnemi rozdziałami preliminarza. Sprawa pracownicza nie była dotąd poruszana w sposób realny i konkretny. Jej postawienie i załatwienie zależy od rezultatów prac Komisji, które ocenione być mogą dopiero po całkowitem ukończeniu tych prac, a więc zapewne dopiero w lutym r. b.

Niemniej jednak zarysowują się już tendencje którymi czynniki miarodajne zamierzają się kierować w tym względzie. Tendencje te są dotąd rozbieżne: Rząd a za nim Klub B. B. i jego satelita B. B. S. uważa za rzecz możliwą przyznać pracownikom w marcu 25% zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928; pozatem zaś upoważnić rząd do wypłacenia pozostałej reszty, t. j. 75% tego dodatku w ciągu następnego okresu budżetowego i w miarę nadwyżek budżetowych, o ile rząd będzie niemi dysponował. Stronnictwa opozycji zamierzają wyszukać w preliminarzu budżetowym funduszów na pokrycie procentowej podwyżki uposażeń, któraby weszła do tych uposażeń jako integralna ich część i której wypłata byłaby obowiązkową. Z dotychczasowej dyskusji budżetowej okazuje się, że realnem może być przewidywanie podwyżki nieprzekraczającej 10 — 15% dotychczasowych uposażeń.

Są to oczywiście dopiero tendencje, dopiero zamierzenia i przewidywania. Nie wiadomo jaki los spotka te zamierzenia w najbliższej przyszłości. I znowu wiele zależy od postawy mas pracowniczych i od taktyki naszej reprezentacji, która ma obecnie trudne, ale wdzięczne zadanie dopilnować aby sprawy naszej znowu nie „zagadano" aby jej nie utopiono w powodzi mów i oświadczeń, aby jej nie zmarnowano przez antagonizmy i przeciwieństwa partyjne, aby jej nie przehandlowano za cenę takich czy innych ustępstw i koncesyj.

Walka zatem trwa i wymaga ze strony pracowników i ich reprezentacyj zawodowych ustawicznej czujności i wytężenia wszelkich rozporządzalnych sił. Z niesłabnącą uwagą winniśmy śledzić rozwój wypadków aby nie dać się ani ubiec ani zaskoczyć i aby być gotowymi w chwili, gdy potrzebna będzie z naszej strony ponowna demonstracja naszej siły i naszej woli zwycięstwa.

Ogólny Kon res Pracowników Państwowych

SZCZEGÓŁOWE SPRAWOZDANIE Z PRZEBIEGU OBRAD

(Ciąg dalszy memorjału)

ZWROT RÓŻNICY DODATKU MIESZKANIOWEGO ZA R. 1928.

Wspomniana wyżej ustawa z dnia 22 grudnia 1925 roku, ustaliła obok mnożnej uposażeniowej również i dodatki mieszkaniowe na poziomie z 1 grudnia 1926 roku.

Wobec tego dodatki te nie wzrastały od 1 stycznia 1926 r., stosownie do ogólnej podwyżki komornego, tak jak to powinno było mieć miejsce w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1924 roku, lecz pozostały na poziomie, osiągniętym dnia 1 października 1925 roku, aż do 1 stycznia 1929 roku. Dopiero bowiem uchwałą Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1928 roku przywrócono rzeczonemu dodatkowi normalną wysokość z ważnością od 1 stycznia b. r.

Rząd, uznając jednak, że wspomniana stabilizacja dodatków mieszkaniowych na niższym poziomie jest postanowieniem przejściowem, które nie może sięgać poza okres największych trudności finansowych Państwa, zwrócił pracownikom etatowym i kontraktowym za rok 1926 i 1927 różnicę dodatku, a jednocześnie przyznał pracownikom nieetatowym zasiłek w wysokości 60% miesięcznego uposażenia.

Od 1 stycznia b. r. osiągnęły dodatki mieszkaniowe swoją normalną wysokość, jednakże różnica między przyznanymi, a należnymi dodatkami za rok 1928 pozostała dotychczas niewypłacona. Wobec tego zaś, iż Rząd uznał za konieczne zwrócić tę różnicę za lata 1926 27 i uregulować całą kwestję omawianego dodatku od stycznia b. r., przeto zaleganie z uporządkowaniem sprawy za rok 1928 domaga się jaknajrychlejszego wyrównania.

Kongres uważa zatem wypłatę zaległości w najbliższych dniach za rzecz konieczną, zwłaszcza, że wobec nadzwyczajnych wydatków, połączonych z nastaniem zimy, wypłata ta, dokonana w ciągu bieżącego miesiąca, stanowić będzie istotną pomoc dla pracowników państwowych.

OBJĘCIE DODATKAMI MIESZKANIOWEMI PERSONELU NIEETATOWEGO.

Stosowana dotychczas zasada, iż dodatki mieszkaniowe obejmują tylko personel etatowy, podczas gdy pracownicy nieetatowi (prowizoryczni i kontraktowi) są od nich wykluczeni, jest nie tylko niesprawiedliwą, ale nie p siada żadnego rzeczowego uzasadnienia, zwłaszcza, że przyznane uchwałą Rady Ministrów z d. 20 grudnia 1928 r. zasiłki w wysokości 5% miesięcznego wynagrodzenia nie mogą być uważane za odpowiedni równoważnik dodatków mieszkaniowych.

Tak pracownicy etatowi, jak i nieetatowi, skazani są na stałe uposażenie, z którego opędzać muszą wszystkie wydatki domowe, a więc i opłacać komorne.

Ponieważ zaś posiadanie mieszkania jest niezbędnym warunkiem egzystencji wszystkich kategoryj pracowników państwowych, przeto wydatek na komrne obciąża każdego pracownika bez względu na charakter jego stosunku służbowego. Skoro zaś uposażenia pracowników etatowych są tak niskie, iż Rząd, uznając niemożność z ich strony opłacenia komornego z płac zasadniczych, przyznał specjalne dodatki mieszkaniowe, to potrzeba analogicznych dodatków zachodzi tembardziej u nieetatowego personelu, ponieważ płace jego są naogół znacznie niższe niż personelu etatowego.

Do omawianych kategoryj wchodzą w olbrzymiej większości pracownicy służący po kilka, kilkanaście i więcej lat i z tytułu swych zajęć służbowych niemogący częstokroć wogóle uzyskać etatów, co zmusza ich przez cały czas służby państwowej pozostawać w kategorji nieetatowych czy też kontraktowych pracowników.

Rozciągnięcie zatem na nich dodatków mieszkaniowych przy przestrzeganiu tych samych zasad, które stosuje się do personelu etatowego, jest wymogiem prostej sprawiedliwości.

SPRAWA PRAGMATYK SŁUŻBOWYCH.

Obok kwestji uposażenia wybija się na czoło wszystkich zagadnień dotyczących pracowników państwowych, sprawa ustawowego, zgodnego ze słusznemi żądaniami tych pracowników, oraz odpowiadającego obecnemu duchowi czasu uregulowania ich stosunków służbowych.

Zagadnienie to przedstawia się jednak obecnie tak, iż w niektórych działach administracji państwowej nie zostało ono wogóle jeszcze rozwiązane na jednolitych dla całego Państwa podstawach (np. służba wykonawcza Poczt, Telegrafów i Telefonów), w innych zaś działach służby państwowej wymagają obowiązujące obecnie pragmatyki służbowe nowelizacji (ustawa z 17.II 1922 r. o państwowej służbie cywilnej, ustawa z 1.VII.1926 r. o stosunkach służbowych nauczycieli oraz rozporz. Prez. Rzplitej z dn. 30.XII.1924 r. o organizacji administracji lasów państwowych)

Wersże odnośnie pragmatyki pracowników kolei państwowych — mimo, iż sprawa tak zasadnicza wymaga bezwzględnie ustawowego unormowania, uregulowano stosunki służbowe w drodze Rozporządzenia Rady Ministrów, pogarszając obowiązujące poprzednio przepisy, a tem samem uszczuplając już nabyte prawa.

Dlatego też ogół pracowników państwowych uważa za konieczność pierwszorzędnej wagi usunięcie istniejących w tym względzie braków i domaga się, by Rząd wystąpił jaknajrychlej do Ciał Ustawodawczych z projektami właściwych ustaw (noweli) uwzględniając przy ich układaniu wnioski wielokrotnie powtarzane i szczegółowo motywowane przez Związki Zawodowe poszczególnych ugrupowań funkcjonarjuszów państwowych.

Ustawy te winny zdążać do jednolitego uregulowania stosunków służbowych w tych działach administracji państwowej, które jak Poczta (z wyjątkiem administracji wyższej) kierują się dotychczas dzielnicowemi przepisami, względnie powinny odnośnie pracowników kolei państwowych zapewnić trwałość przepisom określającym prawa i obowiązki służbowe tych pracowników, której to gwarancji nie daje wprowadzone w życie z

dniem 1 września b. r. Rozporządzenie Rady Ministrów o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa P. K. P.

We wszystkich zaś przepisach pragmatycznych winna być przeprowadzona zasada ciągłości pracy i stałości stosunku służbowego pod względem czasu trwania i miejsca przydziału służbowego, przy przestrzeganiu zasady nieukrócania raz osiągniętej grupy uposażenia, wyjąwszy tylko wypadki ukarania w drodze dyscyplinarnej.

Musi zatem być położony kres dotychczasowej dowolności administracji, która obecnie uprawniona jest w imię swobodnie interpretowanych względów służbowych nie tylko pozbawiać pracowników zajmowanych stanowisk i przenosić ich z miejsca na miejsce, lecz może nawet zwalniać ich wogóle z pracy państwowej mimo rzekomego stałego charakteru posiadanych przez nich stanowisk.

Również winny ustawy pragmatyczne ściśle określać warunki, po osiągnięciu których należy się ustalenie pracownikom państwowym, a mianowicie na etat pracownikom kontraktowym i prowizorycznym, jak nie mniej wina być też wprowadzana zasada automatycznego awansu do wyższych grup uposażenia w zależności od czasu służby i kategorji stanowisk. Dotyczące zaś przepisy nie powinny pozostawać martwą literą prawa, od której odstępuje się w imię braku kredytów czy konieczności budżetowych, lecz powinny być ściśle i lojalnie przestrzegane.

Niemniej też domaga się jasnego uregulowania kwestja urlopów i wynagrodzeń za niewyzyskane ze względów służbowych urlopy wypoczynkowe, jak również sprawa wynagrodzeń za pracę pozabiurową i w dni świąteczne, tam, gdzie praca ta w godzinach nadliczbowych, względnie w dni normalnie wolne od pracy musi być wykonywaną. Wynagrodzenie to powinno opierać się na zasadach przepisów ustawy o czasie pracy w handlu i przemyśle, a nie na dowolnie stosowanym systemie renumeracyj.

Niemniej też wymaga pragmatycznego uregulowania sprawa płatnych urlopów dla tych pracowników państwowych, którzy jako członkowie Zarządów zawodowych organizacyj pracowników państwowych poświęcają się działalności związkowej i wyręczają w wielu pracach, dotyczących zagadnień pracowniczych, administrację państwową.

Z pragmatyką służbową łączy się ściśle sprawa przepisów kwalifikacyjnych, które powinny być zreformowane w ten sposób, by przy zapewnieniu jawności kwalifikacji dopuszczono do komisji kwalifikacyjnych element pochodzący z wyboru z pośród współpracowników.

Również wymagają reformy przepisy o postępowaniu dyscyplinarnem, które powinny zapewniać udział w komisjach elementowi sędziowskiemu, urzędniczemu i pracowniczemu, pochodzącemu z wyborów, jednocześnie zaś rozszerzyć koło obrońców na ogół pracowników państwowych na zawodowych adwokatów i delegatów związków zawodowych.

Wreszcie w związku z uregulowaniem zagadnień, związanych z pragmatyką, należałoby umożliwić weryfikację porzedniej pracy tym funkcjonarjuszom państwowym, którzy przed dniem 1 października 1923 r. pozostawali na służbie w wojsku polskiem jako zawodowi wojskowi i służbę tę rozpoczęli nie później niż 1 października 1920 roku.

Oto zasadnicze postulaty, które winny być uwzględnione przy wydawaniu nowych ustaw pragmatycznych względnie, które należy zrealizować w drodze nowelizacji istniejących już pragmatyk, o ile idzie o ustawę z roku 1922 o państwowej służbie cywilnej, o ustawę z roku 1926 o stosunkach służbowych nauczycieli i rozporządz. Prezyd. Rzplitej z dnia 30 grudnia 1924 roku o organ. adm. lasów państw.

SPRAWA ZAOPATRZENIA EMERYTALNEGO.

„Odnośnie przepisów emerytalnych dla pracowników kolejowych musimy podnieść, iż uprawnienia emerytalne tychże, jakoteż postanowienia co do odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki w służbie, ujęto w dwa odrębne przepisy, a mianowicie unormowano je co do etatowych pracowników kolejowych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 4 lipca b. r., zaś co do nieetatowych pracowników rozporządzeniem p. Prezydenta Rzeczypospolitej z 3 września 1926 r

Pomijając już ten wzgląd, iż normowanie analogicznego zagadnienia dwoma rozporządzeniami, prowadzi do rozbieżności a nawet sprzeczności w ujmowaniu poszczególnych kwestyj, należy uważać ustalenie praw emerytalnych etatowych kolejowców w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, które może być stosownie do zmiennych zapatrywań Rządu modyfikowane, za wysoce niebezpieczne dla zainteresowanych pracowników, zwłaszcza, że idziet u o zapewnienie uprawnień, mających dalekoidącą doniosłość tak dla pracowników samych, jak też i dla ich rodzin.

Wobec tego domagamy się, by kwestję zaopatrzenia emerytalnego oraz odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki unormowano dla całego personelu kolei państwowej w drodze jednej ustawy, uwzględniając w niej te poprawki, które są znane Ministerstwu Komunikacji z dotyczących wystąpień kolejowych Związków zawodowych.

SPRAWA POMOCY LECZNICZEJ.

„Odnośnie zaś pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" domagamy się zorganizowania pomocy leczniczej w drodze utworzenia oddzielnych „Kas Chorych" w myśl postanowienia art. 1 ustawy z 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby.

CZAS PRACY.

Wskutek niewystarczającego unormowania etatów pracowników państwowych stała się praca pozagodzinowa stałą regułą we wszystkich działach administracji państwowej, przyczem jednak prace nadliczbowe w dni powszelnie oraz zajęcie w dni świąteczne nie są specjalnie wynagradzane, a tylko w sporadycznych wypadkach otrzymują zainteresowani pracownicy jako rekompensatę za pracę w godzinach nadobowiązkowych zupełnie dowolnie wymierzane renumeracje.

Tego rodzaju postępowanie z pracownikami, którzy oddają zwiększone usługi Państwu jest wysoce niesprawiedliwe i wywołuje słuszne rozgoryczenie.

Dlategoż domagamy się, by ilość etatów dostosowano w poszczególnych urzędach do istotnych wymogów służby w tych zaś wypadkach, gdy nadzwyczajne okoliczności zmuszają do zajęcia pracowników poza zwykłemi godzinami pracy lub w dni świąteczne, by wypłacano specjalne wynagrodzenia odpowiadające wymaganiom ustawy o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Sprawa czasu pracy i opłata godzin nadliczbowych u pracowników kolejowych winna być unormowana ściśle na zasadach ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu przy zniesieniu tych różnic jakie się obecnie czyni między pracownikami poszczególnych działów służby.

WSPÓŁPRACA Z CZYNNIKAMI DECYDUJĄCEMI W SPRAWACH UREGULOWANIA BYTU PRACOWNIKÓW PAŃSTWOWYCH.

W dziedzinie opracowywania kwestyj, normujących warunki pracy i płacy pracowników państwowych, — wykazuje, że w sposób lojalny i rzeczowy potrafiły one wnieść do projektów rządowych i sejmowych inicjatywę i wnioski korzystne nie tylko dla zainteresowanych pracowników, ale i dla Państwa.

To też Związki te nie mogą zrezygnować z prawa, wynikającego z ducha czasów obecnych jako z treści statutów organizacyjnych i domagają się, aby ich postulaty i opinje były uwzględniane przy rozpatrywaniu projektów tych przepisów, które regulują normalny bieg życia pracowniczego.

W końcu wobec konkretnych postanowień Konstytucji o Izbach pracy domagamy się, aby z chwilą wprowadzenia w życie tych organizacji, objęły one i pracowników państwowych, przez co praca licznych rzesz tych pracowników znalazłaby zastępstwo i ochronę.

Ograniczając się do podniesienia jedynie tylko wyżej przedstawionych postulatów, Kongres stwierdza istnienie całego szeregu inych szczegółowych postulatów, które będą zgłaszane prze właściwe organizacje zawodowe, oraz wyraża przeświadczenie, iż głos jego nie pozostanie bez echa i przekona czynniki rządowe, i ciała ustawodawcze, iż poprawa warunków pracy i płacy funkcjonarjuszów jest istotną i niezaprzeczoną koniecznością państwową, i że jej urzeczywistnienie zawisło przedewszystkiem od uwzględnienia tych postulatów, które powyżej omówiliśmy.

Memorjał został uchwalony przez Kongres jednogłośnie.

SPRAWY SŁUŻBOWE

O DODATEK DLA ZAGŁĘBIA DĄBROWSKIEGO.

Komisja Porozumiewawcza Organizacyj i Związków Zawodowych Pracowników Państwowych Zagłębia Dąbrowskiego, w skład której wchodzą następujące związki: Zrzeszenie Sędziów i Prokuratorów, Stowarzyszenie Urzędników Państwowych, Związek Polsk. Naucz. Szkół Powszechnych, Związek Zawodowy Nauczycielstwa Szkół Średnich, Stowarzyszenie Urzędników Skarbowych, Związek Pracowników Poczt, Telegrafów i Telefonów, Związek Pracowników Więziennych, Związek Zaw. Pracowników Miejskich, Związek Niższych Fnkcj. Państwowych, Związek Maszynistów Kolejowych, Związek Urzędników Kolejowych, Związek Drużyn Konduktorskich, Związek Pracowników Kas Chorych, i Instytucyj Użyteczności Publicznej oraz Zjednoczenie Kolejowców Polskich — nadesłała nam odpis memorjału skierowanego do Prezydjum Rady Ministrów w którym domaga się przyznania pracownikom państwo-

wym, pełniącym służbę na terenie Zagłębia Dąbrowskiego 40 procentowego dodatku do uposażenia analogicznie jak na Górnym Śląsku.

Memorjał uzasadniony wzorowo, naprowadza szereg przekonywujących argumentów rzeczowych i posługuje się rzeczowo ujętem obliczeniem kosztów utrzymania przeciętnej rodziny pracowniczej. Argumenty naprowadzone w memorjale posiadają doniosłą wartość nie tylko dla tego iż uzasadniają w całej pełni i bez zastrzeżeń żądanie prac. państw. Zagłębia Dąbrowskiego lecz nadto i dlatego iż stanowią zdaniem naszem wzór dla uzasadnienia konieczności poprawy bytu pracowników państwowych w ogólności.

Samodzielna akcja prac. państw. Zagłębia Dąbrowskiego zbiega się z akcją Centralnej Komisji Porozumiewawczej prowadzoną systematycznie od dłuższego czasu i popieraną energicznie przez poszczególne związki tak w Prezydjum Rady Ministrów jak niemniej i w poszczególnych Ministerstwach resortowych.

Sądzimy iż słuszne postulaty pracowników państw. Zagłębia Dąbrowskiego będą rozważone i uwzględnione zarówno przez Rząd jak też i przez Sejm w obecnej sesji budżetowej.

JESZCZE O STOSUNKACH W DKP RADOM.

W N-rze 24 (158) „Maszynisty" z r. 1929 zamieściliśmy dłuższy artykuł poświęcony omówieniu audjencji przedstawicieli naszego Związku u p. Prezesa D. K. P. Radom w sprawie etatów, awansów, listy starszeństwa i kursów przygotowawczych dla służby parowozowej w tej Dyrekcji. W wyniku tej audjencji uzyskali przedstawiciele Związku zapewnienie ze strony p. Dyrektora iż na 1. I. 1930 wypełnione będą wszystkie wolne miejsca w etatach budżetowych.

Zapewnienie to przyjęliśmy do wiadomości i byliśmy pewni jego wykonania zwłaszcza, iż na skutek starań naszego Związku wydany został ostatnio okólnik M. K., nakazujący Dyrekcjom bezwarunkowo i kategorycznie obsadzić wszystkie miejsca przewidziane w budżecie.

Gdy jednak dnia 19 grudnia 1929 udała się delegacja naszego Związku w osobach kol. kol. Prezesa W. **Borkowskiego,** skarbnika **Sommerfeldta,** prezesa Okr. **Glejzera,** Przewodniczącego Koła Kielce **Michniewskiego** oraz Przew. Koła Lublin **Żochowskiego** do Naczelnika Wydziału Mech. D. K. P. Radom p. Bilińskiego okazało się, że ani zapewnienia p. Dyrektora D. K. P. Radom, ani też okólnik M. K. nie są w stanie skłonić p. Bilińskiego do zmiany dotychczasowej „polityki" personalnej. Mimo większej ilości wolnych miejsc w etatach VIII grupy p. Biliński uważa za możliwe wydać tylko 5 awansów w tem 2 dla zdegradowanych a 3 dla nowomianowanych a z tych 5 możliwych awansów polecił wydać tylko 4, rezerwując sobie 1. „na wszelki wypadek". Na pomocników maszynistów II klasy polecił p. Biliński wydać tylko 54 awanse a więc o 39 mniej od ilości wolnych miejsc, przyczem motywuje swoje stanowiska brakiem kwalifikowanych kandydatów. Ten rzekomy brak to również skutek swoistej polityki personalnej p. Bilińskiego. W DKP Radom zdają ślusarze kandydaci egzaminy według zasad ustalonych przez Dyrekcję bez ukończenia kursów przygotowawczych, później zaś ta sama Dyrekcja nakazanych przez siebie egzaminów nie uznaje a ślusarze kandydaci jeżdżą po 7 i więcej lat przy łopacie nie mogąc doczekać się etatów mimo iż złożyli egzaminy i nie wiedzą czego właściwie Dyrekcja od nich chce i ile jeszcze razy będą musieli zdawać egzaminy. Pozatem nie mają pewności czy zdawszy już ostatecznie egzamin uznany za wystarczający przez p. Bilińskiego nie zostaną uznani w przyszłości za „analfabetów" i czy nie będą z tego tytułu na wieki pozostawać na stanowiskach pomocników II klasy.

Zrozumiałą jest rzeczą, że rozgoryczenie temi stosunkami jest powszechne. Uważamy ze swej strony, że energiczne wystąpienie M. K. na rzecz uporządkowania zabagnionych stosunków w tej Dyrekcji jest niezbędne już nie tylko dla dobra personelu lecz przedewszystkiem dla interesu P. K. P. oraz dla powagi samego M. K. którego zarządzenia są konsekwentnie lekceważone. Podejmujemy w tej sprawie ponowną interwencję.

ŻYCIE ZWIĄZKOWE

LIKWIDACJA ZARAZY.

W poprzednim numerze „Maszynisty" umieściliśmy artykuł p. t. „Pośmiertne podrygi warcholstwa" w którym zajęliśmy się „działalnością" t.zw. „opozycji" kierowanej przez pp. Burlagę Smuiskiego, Pileckiego, Drożyńskiego i t. p. Donosiliśmy o utworzeniu nowego „komitetu" i o wydanej przez ten komitet odezwie, którą podpisali nowi już dygnitarze, nowi „prezesi, „sekretarze" i „skarbnicy". Stwierdziliśmy, iż szereg osób podpisanych pod tą odezwą nic nie ma z nią wspólnego i nic nie wie ani o powstaniu ani o działalności komitetu. Podaliśmy oświadczenie kol. Włodarkiewicza który z oburzeniem wyparł się swego udziału w tej niecnej robocie. To samo uczynił kol. Kołodziejczyk publicznie na zebraniu w Skarżysku. Podaliśmy w wątpliwość udział kol. [illegible]ego z Dęblina, a obecnie mamy już dowody i drukujemy poniżej pisemne oświadczenie tego kolegi, który energicznie protestuje przeciw mieszaniu go do akcji w której udziału nie bierze i przeciw dysponowaniu jego podpisem bez upoważnienia.

Nie przypuszczaliśmy mimo wszystko, iż sławetna opozycja nie tylko podpisy sfingowała czy też poprostu sfałszowała, ale że i sam komitet jest fałszywy. Bo oto na zebraniu Koła Warszawa — Praga dnia 16. 1. 1930 r. publicznie, wobec kilkudziesięciu członków wyparli się i komitetu i odezwy kol. kol. **Krysiński** podpisany pod odezwą, jako „Przewodniczący" i **Hopfer** podpisany jako „sekretarz". Z oświadczenia tych kolegów wynika, iż do Komitetu nie należą, żadnych godności w nim nie piastują, odezwy nie znają i nikogo nie uprawnili do jej podpisywania. Pozatem dowiadujemy się, że i kol. **Wójcicki Wacław** zapiera się wszelkiego udziału w komitecie i wszelkiej wspólności w odezwie, co jest tem bardziej znamienne, iż figuruje on pod odezwą jako „skarbnik".

Niżej już chyba upaść nie można, trudno się chyba sromotniej skompromitować. Po deklaracjach o których wspominaliśmy pozostali w komitecie sami „swoi": Pilecki, Drożyński, Czajka, Burlaga, Brzycki, Smólski, Cygankiewicz, Nieradzki i Klockowski. Sama elita znana jak zły szeląg naszemu ogółowi. Niechajby sobie tworzyli komitety — to nikogo już nie dziwi ani też nikomu nie szkodzi. Ale poco tak haniebnie stwierdzają swoje bankructwo, dlaczego przyznają się, że ich nazwiska nie mają ani znaczenia ani powagi, dlaczego posuwają się do fałszerstwa i kłamstwa, dlaczego wciągają do niecnej swej roboty nazwiska lojalnych i uczciwych ludzi bez ich wiedzy i bez zezwolenia?... Odpowiedź łatwa: jakie życie taki zgon. Operowali przez szereg miesięcy kłamstwem, groźbami, denuncjacją, oszczerstwami — kończą czynami, na których określenie brak wyrazów w przyzwoitem słownictwie.

Ale to ciągle nie wszystko. Mamy dowody na lepsze kwiatki, na jeszcze sławniejszą i szlachetniejszą „działalność". Jeszcze czekamy, jeszcze czas nie nadszedł, ale nadejdzie. — Wówczas pójdziemy śladem pp. warchołów do przedpokojów i gabinetów ministerjalnych i sejmowych i t. d. i opowiemy, jakiemi to środkami usiłowali oni zwalczyć swoją organizację zawodową, do czego namawiali rozmaite miarodajne i niemiarodajne sfery, co usiłowali zrobić z naszymi postulatami, jak działali na „korzyść" maszynistów. Przyjdzie czas. Zaczekamy jeszcze trochę...

Tymczasem z radością notujemy, iż w ośrodkach dotkniętych zarazą i obałamuconych niesumienną agitacją następuje otrzeźwienie. Budzi się sumienie członków, zdrowa i uczciwa myśl zdobywa sobie coraz to większe uznanie. Drukujemy poniżej krótkie sprawozdanie z zebrań w Krakowie i w Tczewie. Sądzimy iż dobry przykład podziała i że w szeregach na-

szych zapanuje wkrótce znowu zgoda i harmonja, tak bardzo potrzebna w ciężkich chwilach, które przeżywamy i w walce która nas czeka.

W jedności siła, — jedność — to potęga
W szeregi, kto luzem chodzi!
Gdyż lepszej doli jutrzenka już świta
Co trud i pracę nagrodzi.
W. Kotlarski (Kraków).

KRAKÓW.

Zebranie Koła. Dnia 8.I. b. r. odbyło się w Kole miejscowem Kraków walne zebranie członków z licznym udziałem zwolenników t. zw. „opozycji". Porządek obrad obejmował: 1) sprawy organizacyjne, 2) wnioski i interpelacje.

Po zagajeniu zebrania przez przewodniczącego Koła kol. **Kotlarskiego** zabrał głos wice-prezes Związku i prezes Okręgu Krakowskiego kol. **Spyt**, który w obszernem przemówieniu omówił zarówno sprawy organizacyjne jak też i najaktualniejsze zagadnienia z dziedziny warunków pracy i postulatów.

Nad przemówieniem rozwinęła się obszerna dyskusja w której zabierali głos również i zwolennicy t. zw. „opozycji". Okazało się, że zdrowy rozsądek i poczucie solidarności koleżeńskiej zdobywa sobie z powrotem uznanie. B. członek **Dżumowicz** stwierdza iż członkowie, którzy dali się użyć za narzędzie warchołom zbłądzili i winni powrócić do jedności z ogółem maszynistów, gdyż jedność to siła i potęga, a rozbicie prowadzi prostą drogą do katastrofy i zaprzepaszczenia najżywotniejszych spraw. B. członek **Kuczmajewski** stwierdza, iż trudno mu się pogodzić z wytworzonym obecnie stanem rzeczy. Rozbicie nie prowadzi do celu. Metą szalonej roboty, prowadzonej przez opozycję jest przepaść i bagno. Kol. Kuczmajewski domaga się likwidacji rozłamu i zaprzestania tarć, podając za przykład Koło Kraków - Płaszów, gdzie członkowie nie dali się obałamucić i żyją inaczej, inaczej prowadzą swoje sprawy inaczej urządzili sobie swoje społeczne życie. Z naszych waśni korzystają ludzie obcy, szkodnicy, którzy żerują na zdrowem dotąd ciele naszej organizacji dla swoich osobistych celów a ze szkodą dla maszynistów. Kręcą się po parowozowni rozmaici agenci dybiący na rozgoryczonych i zniechęconych, aby ich zwabić w swoje sidła. Tego należy unikać i wszelkiemi siłami należy temu zapobiec.

W rezultacie dyskusji uchwalono głosami członków jak również i głosami zwolenników opozycji następującą rezolucję:

Maszyniści Koła Kraków zebrani dnia 8. I. 1930 uchwalają wyrazić pełne zaufanie dla Zarządu Głównego Z. Z. M. za jego pracę nad poprawieniem bytu maszynistów w ścisłej łączności i solidarności z całą klasą pracującą w naszym kraju. Zebrani zwracają się do Zarządu Głównego z prośbą aby nie czynił przeszkód w ponownem przyjęciu tych, którzy wystąpili, na dawnych prawach i aby zezwolił na spłacenie zaległych składek w ratach miesięcznych.

TCZEW.

Zebranie Koła. Dnia 17.I.1930 odbyło się zebranie K. M. Tczew z udziałem zarówno członków Z. Z. M. jak też i zwolenników t. zw. „opozycji". W zebraniu brali udział Prezes Zw. Kol. **Borkowski** oraz Prezes Okręgu kol. **Hernet**.

Po dyskusji, jaka się wywiązała nad referatami wymienionych przedstawicieli Zarządu Głównego - około 40 zwolenników opozycji zadeklarowało ponowne przystąpienie do organizacji i podpisało stosowne deklaracje.

W rezolucji zebrani jednogłośnie potępili w słowach stanowczych rozbijaczy Związku, którzy brudnemi i bezczelnemi kłamstwami bałamucili członków, obiecując im złote góry za zdradę organizacji, a opornym grozili przeniesieniami, szykanami i represjami ze strony administracji. Zebrani dali również wyraz wstrętowi moralnemu do osobników, którzy zwalczając swoją organizację, nie wahali się używać wpływów czynników postronnych, a zwłaszcza administracji kolejowej.

Wybrano następnie Zarząd Koła, przyczem przewodniczącym obrany został kol. **Nierzwicki**, sumienny i gorliwy, a zasłużony działacz zawodowy na terenie naszego Związku, który przez szereg lat godnie pełnił obowiązki przewodniczącego tego licznego koła ku ogólnemu zadowoleniu członków.

W ten sposób zapanowały w Kole **Tczew** normalne stosunki, a kol. kol. **Jakubowski i Chmielewski**, którzy z poświęceniem i ofiarnością spełniali w czasie przejściowym obowiązki Tymczasowego Zarządu Koła, zwolnieni zostali od swoich funkcyj. Kolegom tym Prezydjum Związku wyraża pełne uznanie i gorące podziękowanie, stwierdzając, iż zasłużyli się dobrze związkowi i członkom, którzy dzięki nim mogli otrzymywać odprawy i zapomogi, nie byli pozbawieni opieki i informowani byli stale o biegu spraw związkowych.

Od kol. **Gustowskiego** dyspozytora parowozowni Dęblin otrzymujemy następujące pismo z prośbą o zamieszczenie:

„Niniejszem protestuję kategorycznie przeciwko wciąganiu mnie bez mojej wiedzy i zezwolenia do Komitetu, działającego przeciwko związkowi Z.Z.M. i zarazem oświadczam, że żadnych odezw nie podpisywałem, ani też nikogo nie upoważniałem do ich podpisywania".

(—) **Gustowski.**

Dęblin, dnia 10.I.1930.

WYSTĄPIENIA I INTERWENCJE PREZYDJUM.

Dn. 4.XII.29 — w M. K. w sprawie kol. Majlicha — kol. kol. **Borkowski, Siadak.**

Dn. 7.XII.29 — w M. K. w sprawie premji węglowej dla Okręgu Krakowskiego — kol. kol. **Borkowski, Komorowski.**

Dn. 12.XII.29 — w M. K. w sprawie umundurowania — kol. kol. **Siadak, Komorowski.**

Dn. 13.XII.29 — w M. K. w sprawie uruchomienia tarcz ostrzegawczych na przestrzeni Chełm — Kowel w Dyrekcji Radomskiej — kol. kol. **Siadak, Borkowski.**

Dn. 14.XII.29 — u p. Prokuratora Sądu Apelacyjnego Rudnickiego celem zwolnienia aresztowanych w wypadku kolejowym kol. kol. Rydzewskiego i Jabłońskiego z Warszawy-Pragi — kol. **Borkowski, adw. Zaczyński, dr. Żuniak.**

Dn. 17.XII.29 — w M. K. w sprawie umundurowania — kol. kol. **Borkowski, Komorowski.**

Dn. 18.XII.29 — w M. K. w sprawie kol. Majlicha — kol. kol. **Borkowski, Komorowski.**

Dn. 19.XII.29 — w Dyrekcji K. P. w Radomiu w sprawach awansów i etatów oraz listy starszeństw — kol. kol. **Borkowski, Sommerfeldt, Glejzer, Żochowski, Michniewski.**

Dn. 30.XII.29 — w M. K. w sprawie umundurowania — kol. kol. **Borkowski, Siadak.**

Dn. 2.I.1930. — w M. K. w sprawie umundurowania i dzienników zarządzeń M. K. dla Okręgu Krakowskiego — kol. **Komorowski.**

Dn. 3.I.1930. — w M. K. w sprawie umundurowania i biletów wolnej jazdy dla Prezesów Okręgowych — kol. kol. **Borkowski, Siadak.**

Dn. 4.I.1930. — w M. K. w sprawie umundurowania — kol. kol. **Borkowski, Siadak.**

Dn. 7.I.1930. — w M. K. w sprawie umundurowania — kol **Borkowski.**

Dn. 9.1.1930. — w M. K. w sprawie urlopów na Zjazd Okręgu Warszawskiego w sprawie umundurowania oraz w sprawie kol. Majlicha — kol. kol. **Borkowski, Siadak.**

Dn. 14.I.1930. — w M. K. w sprawie umundurowania, w sprawach osobistych kol. Kowalskiego z Jarosławia, Potapczuka z Sosnowca, Junkra z Torunia, Demczuka z Częstochowy, Gruszczyńskiego z Sosnowca, Baziewiczowej z Lublińca, Piszczuka z Katowic, Mużyczuka z Piotrkowa, Chorwackiego z Przemyśla — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

PRACE ORGANIZACYJNE PREZYDJUM.

Dn. 2.XII.29 — Posiedzenie C. K. P. P. i Bloku komunikacyjnego — kol. **Siadak.**

Dn. 6.XII.29 — Zebranie węzła warszawskiego — kol. **Borkowski.**

Dn. 6.XII.29 — Zebranie C. K. P. P. i Bloku komunikacyjnego — kol. kol. **Borkowski, Komorowski, Siadak.**

Dn. 8.XII.29 — Kongres Pracowników Państwowych, Pocztowych i samorządowych w Warszawie — kol. kol. **Borkowski, Komorowski, Spyt, Siadak, Sommerfeldt, członkowie Zarządu Głównego i Prezesi Kół miejscowych Z. Z. M.**

Kasa główna

Zawodowego Związku Maszynistów Kolejowych w Polsce wypłaciła od dn. 1 do 31 sierpnia 1929 r. tytułem świadczeń następujące sumy

IMIĘ i NAZWISKO	Koło	Rodzaj świadczenia	Suma
Okręg Warszawski.			
Konarzewski L.	Warsz. Główna	Odprawa Emerytalna	1.000.—
Kucenko M.	Warsz. Wschodn.	" "	1.000.—
Medyński K.	" "	" "	1 000.—
Tomaszewski St.	" Praga	" "	1 000.—
Lewiński St.	Piotrków	" "	1.000.—
Badura W.	Sosnowiec	" "	1.000.—
Podgajnik Br.	Łódź Kaliska	" "	1.000.—
Bartmański A.	Łazy	" "	1.000.—
Ekkert A.	Łódź Fabryczna	" "	1.000.—
Zimowski J.	" "	" "	1.000.—
Stępnowski W.	Warsz. Główna	Zapomoga chorob.	66.—
Medyński K.	Warsz. Wschodn.	" "	54.—
Domański J.	" "	" "	86.—
Schabowski T.	Częstochowa	" "	16.—
Milewski J.	Kutno	" "	52.—
Woźniak St.	"	" "	86.—
Kwaśniewski A.	Skierniewice	" "	8.—
Pils M.	"	" "	10.—
Jastrzębski W.	Siedlce	" "	62.—
Bartmański A.	Łazy	" "	56.—
Borucki A.	Warsz. Główna	Obrona prawna	150.—
Drabek St.	Piotrków	" "	100.—
Rossa A.	"	" "	16.65
Brzozowski C.	Koluszki	" "	100.—
Okręg Radomski.			
Porzak I.	Lublin	Odprawa Emerytalna	982.—
Głowniak E.	"	Zapomoga chorob.	30.—
Kukliński A.	Skarżysko	" "	126.—
Grabowski A.	Kowel	" "	122.—
Grodzki J.	Chełm	" "	44.—
Augustynopolski M.	Zdołbunów	" "	20.—
Malinowski B.	"	" "	8.—
Kucharski St.	Lublin	Obrona prawna	75.—
Kubicz	"	" "	50.—
Okręg Wileński.			
Galski E.	Białystok	Odprawa Emerytalna	1.000.—
Pietraszko W.	Czeremcha	" "	1.000.—
Wojtuszko W.	Wilno	Zapomoga chorob.	112.—
Stefanowicz W.	"	" "	48.—
Tomaszewski J.	"	" "	126.—
Jarmułowicz P.	Wołkowysk	" "	26.—
Ćwikowski L.	"	" "	168.—
Żółtowski J.	Brześć n/Bug.	" "	84.—
Ignut J.	"	" "	60.—
Galski E.	Białystok	" "	106.—
Jarosz B.	Grodno	" "	10.—
Wojtuszko W.	Wilno	Obrona prawna	100,—
Kostecki A.	Wołkowysk	" "	25 —
Czerniawski A.	Baranowicze	" "	200.—
Ciecierski T.	Grodno	" "	16.70
Okręg Poznański.			
Szpyrkowicz K.	Poznań	Zapomoga chorob.	102.—
Jurek St.	Ostrów	" "	120.—
Kalusiński St.	Gniezno	" "	106.—
Zbierski A.	"	" "	142.—
Wyrembek C.	"	" "	70.—
Knisz J.	"	" "	76.—
Schenider A.	Leszno	" "	126.—
Roszak E.	Jarocin	" "	140.—
Hebda F.	Skalmierzyce	" "	126.—
Okręg Gdański.			
Lewandowski L.	Tczew	Zapomoga chorob.	184.—
Bystrzanowski B.	Grudziądz	" "	134,—
Siemierzys W.	Bydgoszcz	Obrona prawna	16.65
Okręg Katowicki.			
Kachel J.	Tarnowskie Góry	Odpr. Emerytalna	838.—
Jambor J.	Rybnik	Zapomoga chorob.	40.—
Milić E.	Tarnowskie Góry	" "	48.—
Hanusz Fr.	Hajduki Wielkie	" "	76.—
Gerlata E.	Mysłowice	Obrona prawna	280.—
Okręg Krakowski.			
Boryczko W.	Kraków-Płaszów	Odprawa Emerytalna	1.000.—
Essen J.	Rzeszów	" "	1.000.—
Knot L.	"	" "	1.000.—
Frejlich T.	Dębica	" "	1.000.—
Worożbicki A.	Szczakowa	" "	982.—
Danikiewicz M.	Kraków-Płaszów	Zapomoga chorob.	124.—
Czaja J.	Dziedzice	" "	114.—
Zarębski A.	Jasło	" "	94.—
Kula J.	Trzebinia	" "	100.—
Piekarz J.	Nowy Sącz	" "	58.—

Dn. 16.XII.29 — Posiedzenie Bloku komunikacyjnego Prac. państw. — kol. kol. **Borkowski, Siadak, Sommerfeldt.**

Dn. 20.XII.29 — Zebranie Koła Lublin — kol. kol. **Borkowski, Sommerfeldt.**

Dn. 20.XII.29 — Zebranie Koła Sarny — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

Dn. 20.XII.29 — Zebranie C. K. P. i Komitetu organizacyjnego Kongresu — kol. kol. **Borkowski, Sommerfeldt.**

Dn. 21.XII.29 — Zebranie Koła Sarny — kol. kol. **Komorowski, Siadak.**

Dn. 30.XII.29 — Posiedzenie Prezydjum Kongresu w sprawach wystąpienia z postulatami pracowników państwowych do Rządu i Sejmu kol. kol. **Borkowski, Siadak.**

Dn. 2.I.1930. — Posiedzenie Bloku komunikacyjnego — kol. kol. **Borkowski, Siadak.**

Dn. 10.I.1930. — Posiedzenie Bloku komunikacyjnego — kol. **Borkowski, Dr. Żuniak.**

Dn. 10.I.1930. — Zebranie Koła Dęblin — kol. kol. **Siadak, Komorowski.**

Dn. 14.I.1930. — Posiedzenie Bloku komunikacyjnego — kol. kol. **Borkowski, Siadak, Komorowski, Sommerfeldt.**

Dn. 15.I.1930. — W sprawach organizacyjnych w Lesznie — kol. **Borkowski.**

Dn. 15.I.1930. — Zebranie Koła Tarnowskie Góry — kol. **Komorowski.**

LUBLIN.

Walne Zebranie Koła. Dnia 20 grudnia 1929 r. odbyło się Walne Zebranie Koła miejscowego Z. Z. M. w Lublinie. Przewodniczył kol. **Żochowski**, sekretarzował kol. **Zawadzki** Z ramienia Centrali uczestniczyli w zebraniu kol. **Borkowski** i **Sommerfeldt.**

Po odczytaniu i przyjęciu protokółu obrad poprzedniego walnego zebrania Koła przewodniczący udzielił głosu Prezesowi Związku kol. **Borkowskiemu**, który w dłuższem przemówieniu omówił zwięźle lecz wyczerpująco wszystkie aktualne sprawy zawodowe, a w szczególności treść wydanych ostatnio przepisów pragmatycznych i emerytalnych, palącą obecnie sprawę poprawy bytu oraz przebieg ogólnego Kongresu pracowników państwowych odbytego w Warszawie dnia 8.XII.1929 i znaczenie tego kongresu wreszcie ściślejsze sprawy zawodowe, dotyczące maszynistów, jak: sprawę etatów i awansów, badań lekarskich, aresztowań za wypadki ruchowe, jak niemniej i wewnętrzne sprawy organizacyjne zwłaszcza w związku z działalnością t. zw. opozycji.

Wywody Prezesa Związku uzupełnił w treściwem premówieniu kol. skarbnik Związku **Sommerfeldt.**

Po wysłuchaniu refartów i zakończeniu dłuższej, rzeczowej dyskusji, która się nad referatami tymi wywiązała zebrani uchwalili jednogłośnie rezolucję następującej treści:

1) Zebrani na zgromadzeniu dnia 20 grudnia 1929 r. członkowie Z. Z. M. koła Lublin domagają się zmiany przepisów pragmatycznych i emerytalnych w myśl żądań Związków Zawodowych w szczególności zaś wydania tych przepisów w formie ustaw oraz uwzględnienia wszystkich poprawek wniesionych przez Związki Z. Z. M. i Z. Z. K.

2) ebrani wzywają zblokowane Związki pracowników państwowych do podjęcia na-

IMIĘ i NAZWISKO	Koło	Rodzaj świadczenia	Suma
Okręg Lwowski.			
Samborski L.	Stryj	Odprawa Emerytalna	958.—
Pustowaruk J.	Przemyśl	" "	1.000.—
Majchrowicz Fr.	Sambor	" "	1 000.—
Czuczkiewicz Fr.	Jarosław	" "	1.000.—
Walbiner St.	"	" "	1.000.—
Muss J.	Zagórz	" "	1.000.—
Kuczkowski J.	"	" "	1.000.—
Hak W.	"	" "	1.000.—
Haber T.	Lwów	Zapomoga chorob.	44.—
Krzyżewski B.	"	" "	62.—
Czuczkiewicz Fr.	Jarosław	" "	2.—
Walbiner St.	"	" "	2.—
Hernik K.	Radziwiłłów	" "	50.—
Czup St.	Lwów	Obrona prawna	28.25
Przeworski K.	Stryj	" "	103.30
Okręg Stanisławowski.			
Pentker G.	Stanisławów	Odprawa Emerytalna	1.000.—
Pentker G.	"	Zapomoga chorobowa	120.—
Geib J.	"	" "	110.—
Chorostkowski J.	Chodorów	" "	92.—
Stefanik W.	Kołomyja	" "	72.—
		Razem . . .	33.141.55

Wyjaśnienie. Niniejszem wyjaśniamy, iż w tabeli kasowej za m-c lipiec ub. r. zamieszczonej w N-rze 24/158 „Maszynisty" w pozycji wypłaconych odpraw emerytalnych w Okręgu Warszawskim — zł. 1.000 — wypłacono do rąk kol. Adamczyka J. dla doręczenia należnej tej kwoty kol. Janickiemu.

tychmiastowej energicznej akcji celem uzyskania poprawy bytu oraz wypłaty zaległego komornego za rok 1928. Zebrani popierają w całej rozciągłości postulaty wysunięte i uchwalone na Kongresie Prac. Państwowych w dniu 8 grudnia 1929 r. w Warszawie i domagają się spełnienia tych postulatów.

3) Zebrani piętnują z pogardą i oburzeniem działalność rozbijaczów Związku z Tczewa, Poznania i Krakowa i wzywają wszystkich zoragnizowanych w Z. Z. M. kolegów do zjednoczenia się w tych ciężkich czasach w karnych i jednolitych szeregach organizacji zawodowej.

4) Zebrani akceptują w całości i bez zastrzeżeń działalność Prezydjum Z. Z. M. tak w dziedzinie postulatowej jak też i organizacyjnej i przyrzekają Prezydjum swoje pełne poparcie w każdym wypadku i w każdej potrzebie.

5) Wreszcie w zakresie spraw lokalnych zebrani domagają się od Dyrekcji K. P. w Radomiu wprowadzenia kursów przygotowawczych, obejmujących całokształt wiedzy niezbędnej do obu egzaminów służbowych już dla ślusarzy-kandydatów nie zaś jak dotąd dla etatowych pomocników masz. II klasy.

W wolnych wnioskach omawiano szereg spraw bądź to ogólnego bądź też lokalnego znaczenia, jak np. zawieszanie w służbie za przejechanie sygnału „stój!", zmniejszenie czasu przyjęcia parowozu, zmniejszanie normy smarów, oraz ilości parafiny do oświetlania lampek parowozowych, niezaliczanie czasu faktycznej pracy dla zarobku godzinowego i kilometrowego, sprawy stanu sanitarnego sal noclegowych i t. d. Załatwienie tych spraw powierzono lokalnym organom Związku.

OSTROŁĘKA.

Zebranie członków Koła. Dn. 20.XI.29 odbyło się zebranie członków Koła miejscowego. W zebraniu wzięli udział: z ramienia Zarządu Głównego Prezes Zw. kol. **Borkowski,** z ramienia Zarządu Okręgowego Vice-Prezes Okręgu — kol. **Sawicki.** Przewodniczył zebraniu kol. Dąbrowski, sekretarzował kol. Pokorski.

Po odczytaniu protokółu z poprzedniego zebrania przewodniczący udzielił głosu kol. Borkowskiemu, który szczegółowo omówił sprawę wydanych ostatnio przepisów pragmatycznych i emerytalnych oraz wewnętrzne sprawy organizacyjne. Kol. Sawicki omówił sprawę awansów i premji węglowej. Po wysłuchaniu przemówień przedstawicieli Zarządu Głównego zebrani po dyskusji uchwalili rezolucję treści następującej:

„Zebrani członkowie Koła ZZM. w Ostrołęce protestują przeciwko wydanym przepisom emerytalnym i pragmatycznym. Domagają się od Prezydjum Związku energicznego wystąpienia celem zniesienia tych krzywdzących przepisów.

Zebrani piętnują warcholskie wystąpienia niektórych jednostek Związku, zmierzające do poderwania powagi organizacji. Ze swej strony wyrażają pełne zaufanie Prezydjum Zw. przyrzekając zawsze solidarnie wystąpić w obronie słusznych żądań."

W wolnych wnioskach omawiano sprawę Kółka Technicznego oraz wewnętrzne sprawy Koła.

POZNAŃ.

W miesiącu wrześniu i listopadzie b. r. przeszli w stan spoczynku kol. kol. Poprawa Jan, starszy dyspozytor, Hachuła Wa- A., Jabłoński M., Milchert St., Schaedel K., Ruszczyński A. Maniewski H. Wymienieni koledzy cieszyli się sympatją i uznaniem kolegów dla swych zalet charakteru.

Wszyscy koledzy składają im tą drogą serdeczne życzenia zasłużonego spokoju i wypoczynku na długie lata.

OSTRÓW.

Ogólne Zebranie kolejarzy. Dn. 22.XI.29 odbyło się zebranie kolejarzy zwołane przez Koła miejscowe Z. Z. M. i Z. Z. K. w Ostrowiu. Zebraniu przewodniczył Przewodniczący Koła ZZM. kol. **Frąszczak;** sekretarzował — Sekr tarz Koła ZZK. — kol. **Bartczak.**

Głównym punktem porządku dziennego było rozpatrzenie obecnej sytuacji kolejarzy. Do tej kwestji przewodniczący udzielił głosu kol. Maxaminowi — Vice-Prezesowi Z. Z. K., który szczegółowo omówił ostatnie wystąpienia Związków w tej sprawie. Nad referatem kol. Maxamina wywiązała się dyskusja, w rezultacie której uchwalono rezolucję treści następującej:

„Zebrani pracownicy kolejowi, stwierdzając rozpaczliwe położenie materjalne, wytworzone wzrastającą drożyzną oraz nieludzkie warunki pracy spowodowane niedostateczną liczbą pracowników oraz drakońskiemi przepisami służbowemi domagają się:

1) bezzwłocznego wypłacenia jednorazowej zapomogi w wysokości jednomiesięcznych poborów;

2) podwyższenia zasadniczych poborów i wszelkich dodatków ubocznych o 25%;

3) podwyższenia etatów pracowników etatowych i stałych do normy, zabezpieczającej normalny bieg pracy w granicach obowiązujących ustaw o czasie pracy, urlopach i t. p;

4) zmiany wydanych przez Radę Ministrów przepisów pragmatycznych i emerytalnych.

Zebrani oddają się całkowicie do dyspozycji swych związków, zapewniając wszelki pomoc ze swej strony".

ZAGÓRZ.

Dn. 18.8.29 odbyło się w sali „Sokoła" uroczyste pożegnanie kol. kol. Mussa Jerzego, Haka Wojciecha i Kuczkowskiego, którzy przeszli w stan spoczyku. W uroczystości wzięli udział: z ramienia Oddz. Mech. z Przemyśla Radca Kuczyński oraz Sekretarz Okręgu, kol. Świtalski.

Po szeregu przemówień odbyła się zabawa taneczna, zorganizowana przez Koło miejscowe.

MACZKI.

Zebranie Koła. Dnia 22.10.29 odbyło się zebranie członków Koła miejscowego z następującym porządkiem dziennym: 1. Sprawy bieżące. 2. Wolne wnioski.

Na wstępie zebrani zajęli się sprawą odezwy wydanej przez m-stów Burlagę i Czajkę z Poznania. W sprawie tej zebrani uchwalili rezolucję treści następującej: „Zebrani w sposób stanowczy potępiają warcholską działalność niektórych członków Związku, która zmierza do rozbicia organizacji. Polecają Zarządowi Głównemu zastosowanie w stosunku do tych jednostek jaknajostrzejszych środków".

Następnie zebrani zajęli się sprawą wydanych ostatnio przepisów pragmatycznych i emerytalnych. Po dyskusji zebrani uchwalili rezolucję treści następującej: **„Uważając wydane ostatnio przepisy pragmatyczne i emerytalne za nader krzywdzące dla prac. kol. — zebrani członkowie Koła ZZM, w Maczkach — energicznie protestują przeciwko tym przepisom, popierając w całej rozciągłości stanowisko Prezydjum Związku, wyrażone w rezolucji, uchwalonej przez Zarząd Główny dn. 27.8.29".**

Po załatwieniu szeregu wniosków miejscowych — zebranie zakończono.

GRODNO.

Walne Zebranie Koła. Dn. 27.10.29 odbyło się Walne Zebranie członków Koła miejscowego z następującym porządkiem dziennym: 1. Sprawozdanie Zarządu Koła z działalności za ubiegły okres. 2. Dyskusja nad sprawozdaniem Zarządu. 3. Wybory nowego Zarządu Koła. 4. Wolne wnioski. — Przewodniczył zebraniu kol. Wojciechowski, sekretarzował kol. Dzieżyc.

Sprawozdanie organizacyjne zdał kol. Wojciechowski, sprawozdanie kasowe zdał kol. Kowalewicz, Skarbnik Koła. Po dysku-

sji nad sprawozdaniem Zarządu zebrani uchwalili ustępującemu Zarządowi Koła absolutorjum.

Wybory do nowego Zarządu Koła, przeprowadzone za pomocą tajnego głosowania, dały następujące wyniki: Przewodniczący— kol. **Wojciechowski** Stanisław, Sekretarz — kol. **Rogaczewski** Jan, Skarbnik — kol. **Kowalewicz** Józef, członkowie Zarządu kol. kol. **Dzieżyc** Dyonizy i **Ciecierski** Tomasz, Komisja Rewizyjna — kol. kol. **Kasperowicz** Bolesław i **Sumper** Józef.

W wolnych wnioskach omawiano wewnętrzne sprawy Koła.

JAROCIN.

Nadzwyczajne Zebranie Koła. Dn. 18.10.29 odbyło się zebranie członków Koła miejscowego. W zebraniu uczestniczył z ramienia Prezydjum kol. **Siadak**, Sekretarz Związku.

Zebranie zagaił przewodniczący Koła, kol. **Płóciennik**, udzielając głosu kol. Siadakowi, który szczegółowo omówił sprawę wydanych ostatnio przepisów służbowych oraz sprawę przystąpienia ZZM. do Komisji Klasowej Zw. Zaw. Po dyskusji, w której brali udział kol. kol. Pawelczyk, Nowak i inni zebrani uchwalili rezolucję treści następującej:

„Zgromadzeni członkowie Koła ZZM. Jarocin oświadczają, że podporządkowują się uchwale X Walnego Zjazdu Delegatów co do przystąpienia ZZM. do Komisji Klas. Zw. Potępiają warcholskie wystąpienie niektórych jednostek Związku, które mają na celu osłabienie jedności organizacyjnej i interes własny".

CZEREMCHA.

Walne Zebranie Koła. Dn. 29.10.29 odbyło się Walne Zebranie członków Koła miejscowego ZZM. z następującym porządkiem dziennym: 1. Sprawozdanie Zarządu Koła z działalności za ubiegły okres. 2. Dyskusja nad sprawozdaniem Zarządu. 3. Wybór nowego Zarządu Koła. 4. Wolne wnioski.

Po odczytaniu protokółu z ostatniego zebrania, przystąpiono do sprawozdania Zarządu Koła z działalności za ubiegły okres. Po krótkiej dyskusji nad sprawozdaniem, udzielono ustępującemu Zarządowi absolutorjum. Wybory przeprowadzone do nowego Zarządu Koła dały następujące wyniki: Przewodniczący — kol. **Podoliński** Józef, zas. przew. — kol. **Gorel** Józef, sekretarz — kol. **Balcerzyk** Lucjan, skarbnik — kol. **Kucharski** Stanisław, Komisja Rewizyjna—kol. kol. **Malawko** Antoni, **Baranowski** Władysław, **Kasberuk** Jan; członkowie Zarządu— kol. kol. **Wierzbicki** Mieczysław i **Zalejski** Józef.

STANISŁAWÓW.

Zebranie Koła miejscowego. Dn. 22.10.29 odbyło się Walne Zebranie członków Koła miejscowego z następującym porządkiem dziennym: 1. Wybór nowego Zarządu Koła. 2. Sprawy postulatowe.

Wybory do Zarządu Koła, przeprowadzone tajnem głosowaniem, dały następujące wyniki: Przewodniczący — kol. **Brzezina** Alfred, zast. przew. — kol. **Bogdański** Stanisław, Sekretarz — kol. **Serafiński** Stefan, Skarbnik — kol. **Nowakowski** Leon, członkowie Zarządu — kol. kol. **Dylski** Walerjan i **Mentel** Władysław.

W punkcie 2) porządku dziennego omawiano sprawy przeszeregowań, 8-o godzinnego dnia pracy, umundurowania i inne.

UPOMNIENIE.

Zarząd Koła Z. Z. M. w Sosnowcu prosi nas o zamieszczenie następującego upomnienia:

Niniejszem przypominamy b. członkowi naszego koła kol. **Gromadzkiemu** Andrzejowi, iż jeszcze za czasów poprzedniego Zarządu Koła zaciągnął z Kasy Koła pożyczkę, której do dnia dzisiejszego nie uiścił; jak również na niejednokrotną korespondencję w tej sprawie nie odpowiada. Po raz ostatni prosimy p. Gromadzkiego, aby należne Kołu pieniądze natychmiast zwrócił; w przeciwnym bowiem razie sprawa ta skierowana zostanie na drogę sądową.

Jednocześnie zawiadamiamy wszystkich tych Kolegów, którzy zaciągnęli pożyczkę z kasy Koła, a którzy obecnie tranzlokowani zostali do parowozowni Piotrków, aby jaknajśpieszniej uregulowali należności, gdyż w przeciwnym razie zmuszeni będziemy Kolegów tych ogłosić w prasie jako nieuczciwych i wytoczyć przeciwko nim sprawę sądową.

Skarbnik Koła: Przewodn. Koła:
(—) Stodołkiewicz (—) Gruszczyński

POŻEGNANIE!

Odszedłszy na emeryturę po 35 latach służby na parowozie, w tem 4 lata jako dyspozytor w parowozowni Zagórz żegnam Was, Drodzy Koledzy z Prezydjum i pozwalam sobie jednocześnie złożyć Wam, jakoteż Zarządowi Głównemu podziękowanie za wykonywaną z zaparciem się siebie pracę dla dobra ogółu członków Z. Z. M.

Żegnam też wszystkich kolegów, zarówno starszych, jak też i młodszych, pozostających jeszcze na służbie, życząc wszystkim długiego życia i szczęśliwego doczekania tej chwili odejścia w stan spoczynku. Pozatem łączę szczególne słowa pożegnania wraz z najlepszemi życzeniami dla kolegów z Zarządu Koła w parowozowni Zagórz.

Jerzy Muss.

PODZIĘKOWANIA.

Zarządowi Głównemu Z. Z. M. a w szczególności Prezesowi kol. Borkowskiemu za podjęte w naszej sprawie starania w Oddziale Mechanicznym w Warszawie składamy niniejszem serdeczne podziękowanie.

Majewski Piotr z rodziną.

***

Wzruszony licznemi dowodami sympatji i życzliwości ze strony kolegów okazanemi mi z okazji przejścia w stan spoczynku — składam wszystkim kolegom parowozowni Łazy serdeczne podziękowanie.

Bartmański Aleksander

***

Niniejszem składam serdeczne podziękowanie Zarządowi Głównemu ZZM. a w szczególności kol. Komorowskiemu za okazaną mi pomoc w przeprowadzeniu sprawy mojej w M. K.

Jan Bołtuć
b. masz. par. Grodno.

***

Zarządowi Głównemu Z.Z.M., a w szczególności Prezesowi kol. **Borkowskiemu**, p. Mec. **Zaczyńskiemu** oraz Przewodniczącemu Koła Łódź-Kaliska, kol. **Godlewskiemu** za troskliwe zajęcie się moją sprawą wypadku kolejowego — składam niniejszem serdeczne podziękowanie.

Różalski Franciszek
masz. par. Łódź.

KOMUNIKAT.

Fotografje z Ogólnego Kongresu Prac. Państw.

Biuro Ogólnego Kongresu Pracowników Państwowych odbytego dnia 8 grudnia 1929 roku w Warszawie zawiadamia Kolegów Delegatów oraz poszczególne Koła i Oddziały Związków, że zdjęcia fotograficzne nie mogły być na czas przygotowane z powodu krótkości obrad Kongresu. Z uwagi, iż fotografje najlepiej ilustrują niezaprzeczalny obraz rzeczywistości, a w danym wypadku dobitnie charakteryzują solidarność czterystatysięcznej rzeszy pracowników państwowych oraz uwidoczniają działalność i wystąpienia Delegatów zblokowanych z 26-ciu Związków i Organizacyj — przeto z punktu widzenia zawodowo - organizacyjnego pożądanem jest nabycie kompletu fotografji przez działaczy — Delegatów względnie poszczególne Zarządy Kół lub Oddziały Związków i Organizacyj, biorących udział w Kongresie. Świetne 4-ry różne zdjęcia fotograficzne Kongresu o rozmiarze 18 X 24 na kartonie w cenie po 6 złotych za egzemplarz (wraz z opakowaniem i przesyłką) są do nabycia u Skarbnika Kongresu Delegata Stefana Klimaszewskiego w Warszawie ul. Bednarska 25, Związek Prac. Poczt i Telegrafów, dokąd można kierować zamówienia oraz wpłacać należność na konto kol. Klimaszewskiego do P. K. O. Nr. 41210.

CENY OGŁOSZEŃ: Cała strona — zł. 400.—, ½ strony — zł. 250.—, ⅓ strony — zł. 180.—, ¼ strony zł. 150.—, ⅙ strony — zł. 85.—, 1/16 strony — zł. 45.—.

Wydawca: Zw. Zw. Maszyn. Kolej. Red. odpow.: **Henryk Sommerfeldt.**

Odbito w drukarni „Robotnika". Warecka 7.